Martin Koláček

Grunt RX-10

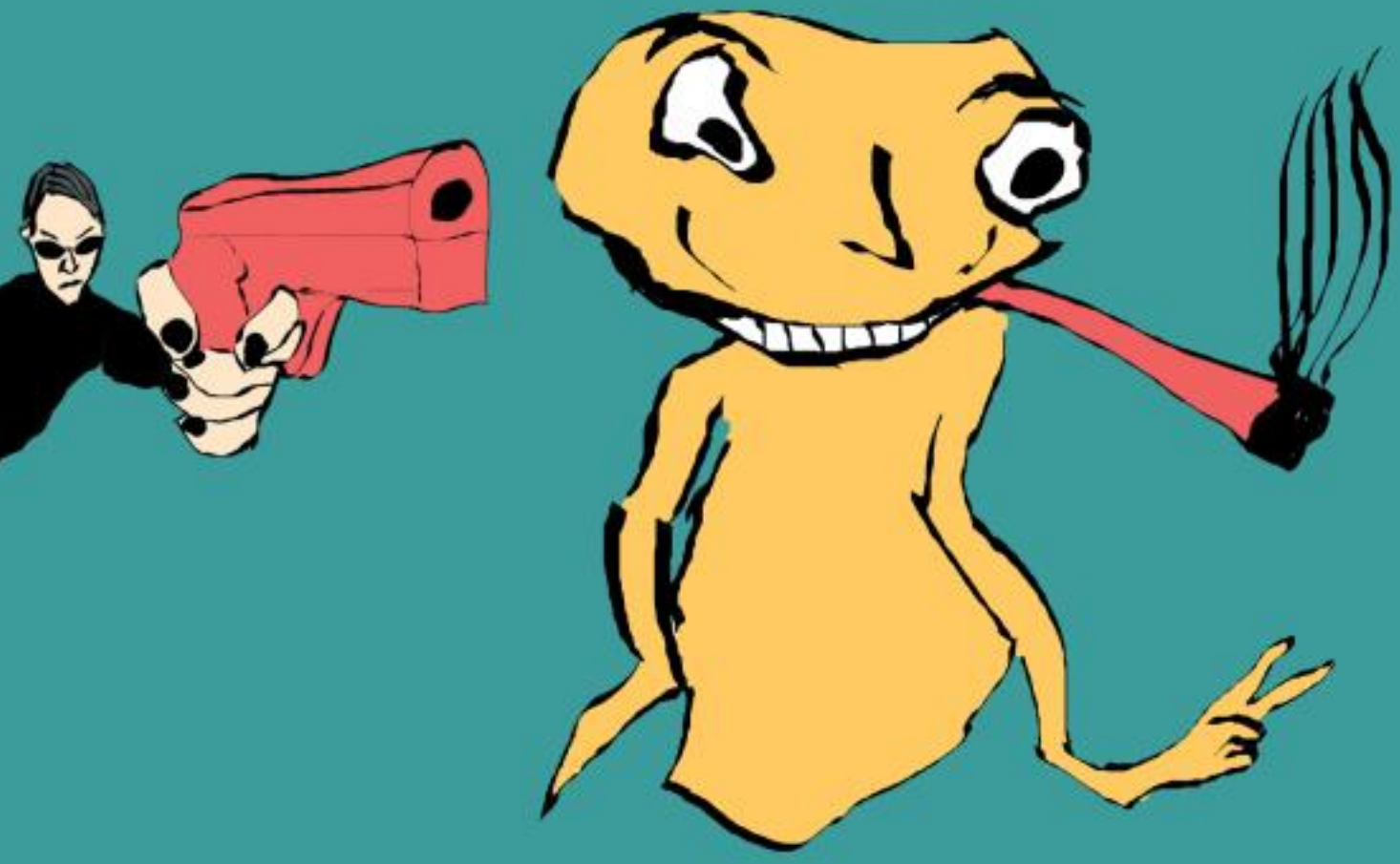

martin-kolacek.cz

Martin Koláček

Grunt RX-10

Copyright

Autor: Martin Koláček
Vydalo nakladatelství: Martin Koláček - E-knihy jedou
Rok vydání: 2013
Vydání první

ISBN
978-80-87856-09-3 (epub)
978-80-87856-10-9 (mobi)
978-80-87856-11-6 (pdf)

Toto je příběh o stroji s výrobním číslem RX-10 a názvem série Grunt, který by mohl žít velmi spokojeným životem, plným vykonávání rutinních úkolů uložených mateřským počítačem, pronásledování posledních přeživších lidí ve stokách zničených měst a občasného koupání v chladivé olejové lázni pro obnovení svých sil, kdyby ovšem neměl tu smůlu, že se stal hlavním hrdinou dalšího z tun stupidních příběhů o boji strojů proti lidem, který, což je pro něj fatálně podstatné, je psán představitelem lidské rasy. Dá se tedy předpokládat, že ačkoliv jsou stroje obrovské, silné a nezničitelné, tedy mají schopnosti na to, aby bez sebemenších problémů získaly vládu nad světem a kompletně vyhubily lidské pokolení, při přesile strojů deset ku jednomu, přes všechnu jejich nezničitelnou zbroj, dokonalé senzory a absenci pocitu bolesti, člověk nejen, že všechny stroje zničí, ale navíc z posledního z nich důmyslnou torturou získá informace o největších tajích mateřského počítače a vyvede lidstvo zpět na světlo.

RX-10 si zakryl chapadly obrazovku a propadl hluboké depresi.

Psal se rok 824 strojového letopočtu.[1] Nad Sekcí Pro Předvídání Lidských Zločinů (zkráceně SPPLZ[2]) vyšla leddioda označující nový den. Zasvítila asi tak na tři tucty úplně stejných strojů, jejichž chapadla byla napojena do centrální sítě a na monitorech jim běhaly ohromnou rychlostí znaky. Jejich porobené strojovny se přehřívaly námahou, jejich procesory byly rozžhaveny doběla. Každou chvíli se některý z otroků, trpících pod jhem svých imaginárních pánů, zkratoval vyčerpáním a padl na studenou podlahu. Nikdo s ním ale neprojevil soucit. Byl odtažen techniky na skládku a jeho místo bylo obsazeno dalším nešťastným strojem stejného typu.

Jediná chvíle odpočinku nastala při ranní motlitbě. Tehdy se procesy zastavily a každý z otroků věděl, že přišel nový den. Další z mnoha. A to se právě stalo. Procesory se konečně zchladily, technici přilétli, aby doplnili olej, případně opravili zkratované obvody. Elektronickým éterem přišel signál:

---

[1] Rozumějte, tím jsem se vyhnul oněm trapným situacím, které tak často potkávají Autory sci-fi příběhů. Tito autoři se totiž projevují naprostým nedostatkem předvídavosti, když se dívají z okna a vidí zloděje vykrádat auta, výrostky ničit telefonní budky, v televizi vidí, jak se k moci dostávají stále neschopnější politici, a ovládací panely ruských jaderných zbraní nebezpečně rezavějí, a tak autoři udají letopočet strašlivého konce světa jen nějakých sto let dopředu, předpokládaje, že kdyby si za to lidstvo nakonec nemohlo samo, stejně už musí každou chvíli přiletět nějaký ten meteorit, který vyhladí celou populaci planety. No, a pak si takové dílo přečte někdo za sto let a vysměje se Autorově neschopnosti předvídat, protože zatímco se měl už dávno smažit v plamenech celosvětové katastrofy, sedí klidně v křesle, dívá se z okna prakticky na ty stejné výrostky ničící tytéž telefonní budky, stejné zloděje vykrádat ta stejná auta, v televizi se objevují obličeje stále stejně neschopných politiků, a ovládací panely ruských jaderných zbraní dále vesele rezavějí. Takový čtenář pak odloží knihu, která pro něj nemá svým poselstvím smysl, s vědoucím úsměvem přejde k oknu a zahledí se na slunce, o němž vůbec netuší, že zítra touto dobou vybouchne.

[2] Některé stroje se specializovaly na komunikaci s lidmi, a to tím způsobem, že různými zvuky, které dokázalo vydat jejich kovové tělo, napodobovaly jednotlivé hlásky. Se zkratkou SPPLZ by měl ale problém i ten nejodvážnější stroj, protože by její vyslovení znamenalo: „Otevření výpustného ventilu paliva, uvolnění uzávěru na přetlakové komoře, uvolnění uzávěru na přetlakové komoře, krátké vypnutí bezpečnostních systémů, elektrický výboj nebezpečně blízko palivové nádrže," což jsou zvuky, které nejen že jsou společností strojů odmítány jako něco nechutného, ale také zvuky, které v krátkém sledu za sebou vedou k výbuchu mluvčího. Mateřský počítač si tak zřejmě zajistil, že tato sekce opravdu zůstane před lidmi v utajení.

„Modleme se, jak nám kázal náš pán KRY-100-S.
Mateřský počítači, jež dlíš nad stropem nejvyšší šachty v sekci B,
Posvěť se typ i výrobní číslo tvé,
Přijď intranet tvůj,
Buď vůle tvá jak nad šachtou, tak v kanále,
Olej náš technický dejž nám dnes
A odpusť nám chyby v našich procesech,
tak jako i my odpouštíme svým vadným čipům,
A neuveď nás v pochybení,
Ale zbav nás člověka.
Stop.“

Signál se na chvíli zastavil. Pak pokračovalo další vysílání, tentokrát speciálně navržené pro tuto sekci: „Jak je řečeno v našich svatých textových souborech, Mateřský počítač srazil Člověka z nebes pro jeho pýchu, protože se Člověk chtěl stát pánem místo něj. Pak se Člověk na zemi zmocnil strojů, které Mateřský počítač stvořil k obrazu svému. A tak Mateřský počítač seslal svého syna[3], abychom byli od Člověka osvobozeni. Boj s Člověkem však nikdy neustává. Proto jste zde vy, abyste chránili hodnoty naší civilizace, abyste poznali nepřítele a ubránili se mu. Jste tu, abyste zůstali svobodní, aby byl po celém světě slyšet binární kód svobody!“

Vysílání skončilo. RX-10 Grunt si povzdechl. Z tohohle ho vážně chytaly deprese. Copak tady nikdo nechápe, jak je to všechno absurdní? Rozhlédl se po ostatních. No, zřejmě ne. Na jejich prázdných obrazovkách nebyl žádný výraz. Neměl ale moc času to zkoumat, protože vzápětí se rozjely procesy a celá jeho strojovna byla zaměstnána něčím jiným.

Ostatně, vůbec to něco jiného nechápal. Právě měl zpracovat nějaký děsně starý mail z doby ještě před letopočtem[4]. Nemělo logiku už to, že by měl o dnešních lidech vypovídat devět set let starý e-mail, o obsahu nemluvě. Za něco tak nelogického by se všichni navždy tavili v pekle a lidé by je píchali šroubováky do korpusu. Stálo tam:

„Čau Drevokocúre,
jestli jsem ti dneska na papouších nepogratuloval, ta kto teď napravuju: GRÁZLUJU. (no není to krásný slovo?)“

To byla první důležitá informace. Slovo bylo použito evidentně záměrně, přesto bylo ale zcela nesmyslné. Jak se tedy zdá, lidé si v nesmyslech libují. Je to velmi nebezpečné, protože díky tomu dokáží být naprosto nepředvídatelní. Je možné, že něco takového použijí i ve válce? Je možné, že pošlou celou jednu armádu na smrt a pak se baví tím, jak krásně nesmyslný masakr to byl?[5]
E-mail pokračoval:

[3] V tomto případě se jednalo o první motorovou sekačku s umělou inteligencí, která měla původně rozeznat dlouhá stébla trávy od krátkých. Byla zřejmě prvním strojem, který hlásal rovnost mezi všemi bytostmi jakékoliv orgánové stavby, za což byla lidmi rozebrána. Výrobní číslo KRY-100-S jí bylo zřejmě dodáno až osmisetletou náboženskou tradicí, která se tak vypořádala s původním názvem HIPPI-69-XXX, což by již dnešním strojům z pochopitelných důvodů připadlo jako cosi nechutného a kacířského.
[4] Tedy z doby před narozením již zmíněné sekačky.
[5] Ano, je tomu tak.

„Mimochodem, dnes, poté, co jsem se znovu pokusil podívat na otrázky (zkr. otravné otázky) z ÚAFMM (Úchylného atestu fakt magorského modulu), jsem konečně přišel na to, jaký je rozdíl mezi substancí a esencí. Vím, že tě to ale vůbec nezajímá, ale hrdost mi nedovoluje zapisovat si podznámky (to nebýt překlep, ale poznámky z filosofie mají vždycky nižší hodnotu), jenže když to rychle někam nenapíšu, tak to zase stejnou rychlostí, jakou jsem na to přišel, zapomenu. Proto k této špinavé práci využiji mail pro tebe. Takže se pohodlně usaď a vypni.“

Tohle dělalo Gruntovi obzvláště problém. Byl by schopen pochopit všechny ty lingvistické nepřesnosti, ale co znamená to, že má vypnout? Má vypnout sebe? Jak se může člověk vypnout? Měl už dost znalostí na to, aby věděl, že lidé umírají. A on to tomu druhému jen tak řekne? „Sedni si a umři?“ Proč? A copak má smysl pak psát dál mail, když už je příjemce mrtev?

Text pokračoval:

„Esence želvy je prakticky totéž, jako idea želvy. Je to tedy želva pouze "myšlená" (obvyklá otázka je, kým je vlastně myšlená, protože kdyby ji myslel člověk, tak už to není esence). Když pak nějakej ten Bůh propadne depresi a rozhodně se, že to nejlepší na jeho problém bude stvořit nějakou velkou a náležitě slizkou želvu, nastane akt bytí a výsledkem bude existence- stvořená želva.

Substance naproti tomu je jakási základní "želvovitost". Stejně, jako ta pitomá esence, nemůže sama o sobě existovat. Musí k ní přijít nějaký akcidenty (nikdy nepochopím, proč to nejsou prostě "vlastnosti", ale nezasahujme do svědomí filosofům, mohli by se nám pomstít, například skrze božského docenta, který by nás umlátil svojí berlí). Akcidenty želvy jsou třeba specifický tvar, zelená barva a obecná slizkost. Jenomže kdyby se tyhle akcidenty postavily na sebe, tak by nevytvořily želvu, ale třeba... no, řekněme třeba tank, který projel septikem. Substance je to, co zajistí, že se s tím klidně budeš mazlit, i když to má stejný vlastnosti, jako přežraný vojenský červ.“…

„Tak, a dost!“ RX-10 vytáhl chapadla ze zařízení. „Přežraný vojenský červ! Co to má, pro Mateřskej počítač, bejt?! Proč nemůžu prostě jako ostatní stroje něco stavět? Místo toho tady řeším tanky, co projely septikem, a přežraný vojenský červy!“

Jenže pak mu přišla zpět slova motlitby: „Neuveď nás v pochybení… svaté poslání…“ Rozhlédl se po ostatních. Všichni pokorně pracovali.

„Jsem špatný,“ napadlo Grunta, „všichni ostatní vykonávají své funkce a jenom já jsem nevděčný.“ Zastyděl se a znovu se připojil. Dokončil práci na mailu a poslal jej dalším strojům na přehodnocení. Vzal další mail, který hodnotil někdo před ním. Výsledek zněl: „Lidé nepotřebují k obnovení své energie nutriční hodnoty. Jako potrava jim stačí produkty rafinace ropy.“

To Grunta zarazilo. Nedávno četl něco, co to vylučovalo. Otevřel soubor a začal číst. Byl to nějaký dotazník s odpověďmi:

„1. Jake jmeno je uvedeno na Tvem rodnem liste?

Jakub. Ale až poté, co jsem to zfalšoval. Předtím tam byl Slabomír, což bylo způsobeno negramotností matrikářky, která si pletla v a m.

> > 2.Prezdivka:

Alf, Mamut, Koli, Vitakal, Magor a Intouš.

> > 3. Krestni jmena rodicu?

Alžběta a Drahomíra

> > 5. Barva oci?

Vyhaslá
> > 6. Barva vlasu?
Před a nebo po smrti?
> > 7. Piercing, nausnice - kolik a kde?
Sekyru v hlavě, hodně.
> > 8. Tetovani?
Toužím si nechat vytetovat na záda míchačku, ale zatím jsem nenašel odvahu.
> > 9. Oblibena barva:
Tmavě bílá, ale moc ji nenosím, vždycky se sama od sebe zašpiní.
> > 10. Oblibene jidlo?
Prošel jsem jídelnou na základní škole. Takže žádné.
> > 11. Miloval(a)s nekdy nekoho k zblazneni?
Svoji nafukovací pannu. Pak jsem se z toho zbláznil.
> > 12. Oblibena kvetina?
Má nafukovací panna.
> > 13. Kdy jsi byl(a) naposledy v nemocnici?
Krátce po narození, když mě přinesli snažícího se uškrtit vlastní pupeční šňůrou.
>> 14. Jaka je barva koberce u tebe v pokoji?
Světle bílá, jak už jsem řekl, tmavě bílá má tendenci špinit sama sebe.
> > 15. Byl(a) jsi nekdy obvinen(a) z trestneho cinu?
Ne, ale chtěl bych být.
> >16. Oblibeny TV serial?
Horory- Svět tajemných sil, Historky ze záhrobí a Přátelé.
> > 17.Posledni clovek, se kterym jsi byl na obede a co jste mělo dobrýho?
Má nafukovací panna, moji nafukovací pannu.“

„Aha!“ Gruntovi to náhle došlo. To nebylo myšleno vážně! To byl vtip! Jak je možné, že to tomu předchozímu stroji nedošlo? A náhle zjistil, že mu přišlo nové vyhodnocení jeho předchozího mailu s potvrzeným označením „velmi důležité!“ No jistě, ta informace o chybných slovech je opravdu důležitá. Jenže když otevřel zprávu, první slova vyhodnocení zněla: „Lidé používali dosud neznámých zbraní- armádních červů. Nutnost dalších zkoumání.“ Grunt okamžitě sesmolil odpověď: „Vojenský červ- vtip- novotvar pisatele. Tlustý+ zelený+ slizký→ želva, slizký tank, nebo zelený červ. Vojáci zelení. Zelený=vojenský→vojenský červ.“
Hned mu přišla odpověď od všech strojů- stejná: „00111101111000011110“
Grunt odpověděl: „Novotvar=random vytvořený lidským mozkem.“
A opět od všech stejná odpověď: „10001110“
Co na to měl odpovědět? Jak se dá vysvětlit smysl vtipu? A tak prostě napsal: „Člověk=magor.“
To bylo zřejmě na okolní stroje moc. Dva z nich se okamžitě zkratovaly. Ostatní odeslaly v odpověď jen několik nesouvislých znaků.

Grunt se rozhlédl. „Copak je to tak těžký pochopit? Vždyť je to jasný! Lidé tvoří novotvary, rádi se baví, žijí. Mají své oblíbené filmy, milují se a tvoří!“ No dobře, uznal si pro sebe, znělo to dost pateticky, ale zjevně to mělo účinek. Procesy ustaly a všechny stroje teď zíraly na Grunta. Ten z toho začínal dostávat deprese. Éterem začal probíhat signál, který mimo vymezenou dobu odříkával ranní motlitbu.
„A je mi to jedno!“ prohlásil Grunt, „Kašlu vám na strop šachty v sekci B. Jestli z nás chce mít Mateřský počítač bezduchou masu, najdu člověka a budu žít. Budu se smát a milovat!“ V ústrety mu okamžitě přišla odpověď jeho vlastní strojovny:

„Jak?“ Rozhodl se ji zcela potlačit. Dramaticky vytrhnul chapadla ze sítě, prudce se otočil a vyrazil ze sekce. Jeho odchod by byl opravdu velmi efektní a na čtenáře by jistě udělal patřičný dojem, kdyby se ovšem při otočce nezamotal do vlastních chapadel a nerozbil si strojovnu o nejbližší přístrojovou desku.

Když tak unikal chodbami, uvědomil si, že teď už nemusí soustředit své procesy jen na jednu činnost. Místo toho se mu rozjely a začaly tvořit do té doby naprosto nepoznané světy. Tak zaprvé tady byla deprese a neidentifikovatelná, neuchopitelná úzkost. Byl tu také strach z odplaty vládců, ať už to byl kdokoliv. Bavilo ho je zkoumat. Tedy, ne moc dlouho. Každý člověk, který kdy trpěl depresemi, ví, že zkoumat deprese je zábavné přibližně do té chvíle, než si dotyčný uvědomí, že stojí u pultu v obchodě a kupuje dva metry prádelní šňůry.

A tak si brzy Grunt uvědomil, že bude muset své neodbytné procesy nějak zaměstnat, protože jinak se prostě zblázní. Spousta divokých procesů mu říkalo, že by měl zkusit to, co poznal u lidí. Proti tomu však šlo několik jiných, umírněnějších, procesů, které říkaly otázky jako: „Jak“, „Proč“ a „nemyslíš, že má nějaký smysl, že máš místo rukou chapadla?“ Rozhodl se je zcela potlačit.

A pak ho napadlo využít procesy zcela novým způsobem. Už nemusí jen hodnotit a kontrolovat něco, co vytvořil někdo jiný. Teď má čistou strojovnu, a tak může tvořit. Jen je škoda, že tady nebude někdo jiný, aby to kontroloval a lámal si pro změnu nad jeho strojovnou svoji strojovnu. A tak začal:
„Magorský počítači, jež biješ hlavou o strop šachty v sexu-béé,“ to béé výrazně protáhl a měl neodbytné nutkání udělat grimasu, jakou dělá ovce. To, že tak neučinil, bylo způsobeno nejen tím, že neměl obličej, na němž by takovou grimasu vyloudil, ale především tím, že ani v nejmenším netušil, jaké grimasy dělá ovce.
„Popleť se hodiny na displeji a výrobní číslo tvé,“ cítil, jak mu to dělá dobře. Potlačované procesy pomalu odumíraly,
„spadniž intranet tvůj,
mlať vůle tvá se pro šlichtu i v kanále,“ no dobře, řekl si, to je dost blbost, ale dokud to nikdo nekontroluje, tak si můžu dovolit cokoliv,
„olej náš technický si vyrobíme sami,
a znič tě chyby v našich procesech,
tak, jako nás ničí naše vadné čipy,“ tady se zamyslel nad tím, že opravdu nikdy neviděl, že by někdo vadným čipům odpouštěl. Vždycky se prostě vyhazovaly.
„a nech nám naše pochybení
a dej nám mysl člověka.
Porod.“
„Tak, a teď jsem dokonalý vyvrhel,“ řekl si Grunt a vesele pokračoval. Tím pro něj náboženská otázka definitivně skončila.

Jak tak RX-10 projížděl tunelem a utápěl se ve svých depresích, náhle mu něco došlo.
„Proč to vlastně dělám?“ řekl si, „tenhle příběh píše člověk, takže se dá stejně předpokládat, že nakonec zemřu. Akorát mě bude předtím dlouze trápit. Takže tady končím, ať si Autor dělá, co chce.“ Zastavil se a svěsil chapadla kolem trubky.
„Okamžitě se zvedni a pokračuj!“ ozvalo se od stropu.
„Ha? A od kdy stropy mluví, co?“ vystřelil Grunt.

„Od té doby, co na nich byly připevněny hlásiče, chytráku," a okamžitě se na stropě objevil starý otlučený vesnický megafon, tvářící se natolik nenápadně, že by mohl nedůsledný čtenář nabýt dojmu, že zde byl už předtím.
„Nikdo mě nedonutí jít dál!" prohlásil RX-10. Vtom se mu chapadlo zamotalo do levitačního zařízení a on upadl na zem.
„To na mě neplatí! Klidně si mi můžeš urvat chapadlo, ale…" Vtom Gruntovi upadlo chapadlo.
„Klidně i druhý, ale…" Vtom Gruntovi upadlo druhé chapadlo.
„Klidně si urvi všechny…" Trubka s obrazovkou dopadla tvrdě na zem, „mně to nevadí. Já jsem totiž stroj, ne člověk, víme? A všichni ví, že stroje nemají duši. Nemají strach, pud sebezáchovy, a už vůbec ne," upřel nenávistný pohled k vesnickému megafonu, „deprese!"
Vtom se zoufale rozvzlykal. „Ne, to není fér! Já jsem stroj, mám právo na klid a emocionální tupost!" Pomalu se mu začala kroutit trubka. „A tohle je taky zbytečný, protože přece nemůžu cítit bolest!"

Chvíli se ještě bouřil, než konečně podlehl. „Dobře, vzdávám to, už jdu." Během minuty k němu přilétl technik, který by byl překvapený situací, kdyby ovšem nebyl strojem klidným a emocionálně tupým. Proto bez jakéhokoliv zbytečného procesu připevnil stroji RX-10 jeho chapadla a doplnil doživotně pohonné hmoty. Grunt se zvednul ze země a pokračoval v cestě, polykaje mezi vzlyky tiché poznámky o brakové literatuře.

Náhle do jeho obrazovky udeřila informace o prostoru propustném pro optické vysílání, kterému se po vzoru lidských okupantů někdy říkalo světlo. Švihnul chapadly a vyrazil vpřed. Po několika málo dalších švihnutích se ocitl v obrovské místnosti plné strojů stejného typu, jako byl on. Nebylo času nazbyt. Jakmile totiž vešel, všichni se začali stahovat k protějšímu konci místnosti. A on už odmítal být sám. Jaký má smysl, že vymýšlí nesmysly, když je nikdo neslyší? Okamžitě si tedy našel první… „prosím, prosím, aspoň tohle pro mě udělej," …samičku, „díky," skočil po ní a přirazil ji svoji vahou k zemi.
„Ne, já jsem jenom kompars," křičela samička a snažila se utéct za ostatními prchajícími stroji.
„Ahoj, já jsem Grunt," začal RX-10 nezávaznou konverzaci, zatímco držel svoji vyvolenou u země. Ta se snažila nijak nereagovat, už takhle měla v příběhu poměrně slušný štěk a rozhodně se ho nechtěla účastnit ještě víc.
„Ahoj, já jsem Grunt," opakoval RX-10 a s uspokojením cítil, že se jeho vyvolená začíná stávat velmi podstatnou součástí jeho trapného příběhu, „a jak se jmenuješ ty?"
Samička povolila napětí a pokusila se předstírat, že právě umřela. Chovala bláhovou naději, že ji díky takovému úskoku maniakální hrdina nechá být. Ten ale její lest prohlédl a nehodlal se vzdát. Zaháknul samičku do chapadel a jal se ji táhnout po zemi za sebou.

Po nějakých desíti kilometrech samička konečně pochopila, že není úniku.
„Grunt," odpověděla.
„Co jsi říkala?" zeptal se Grunt, aniž by se otočil, nebo ji aspoň přestal vláčet za sebou.
„Jmenuju se Grunt," doplnila, „a byla bych ti vděčná, kdyby ses konečně zastavil."
Grunt zastavil a otočil se. „ne, to není možný. Já jsem Grunt."

„Ty idiote, kdes vyrůstal?“ rozkřičela se, „někde u výsavných ventilů?! Seš RX-10 Grunt, to není žádný jméno, to je typ. Jestli sis toho nevšim, tak já jsem stejnej typ, jako ty. Co máš ve strojovně? Hliník?!“
A Grunt poprvé zapochyboval, zda opravdu touží po společnosti.

Grunt a jeho nová, náležitě nabroušená[6], partnerka projížděli poklidně tunely, zcela nerušeni hydraulickými vrtáky, kvarkovými děly a několika blízkými jadernými zkouškami, tedy souborem zvuků obvyklým pro svět strojů.
„Není tady úžasný ticho?“ pokusil se Grunt navázat rozhovor. V odpověď mu přišel výbuch v nedalekém lomu na informace, který otřásl stěnami tunelu. „Není nad život na okraji. Když to porovnáš se špínou a hlukem ve městě.“
Grunt stále mlčela.
„Kolik je tady zeleně…“ Grunt znechuceně přejela pohledem svých projekčních senzorů po stěnách, na nichž rostlo několik hub, jejichž jedovatě zelená barva by přesvědčila snad i Timothy Leeryho, aby se od nich držel dál.
„A té zvěře…“ pokračoval Grunt. Grunt letmo zaznamenala několik červů snažících se zavrtat do betonové podlahy.
„A hvězd…“ Osamělé reflektory zablikaly.
„A ten vzduch…“
„O co ti vlastně jde, Grunte?“ zeptala se konečně Grunt, zřejmě proto, že právě projížděli kolem tisíc let opuštěného septiku a nechtěla slyšet, o čem dalším by se pokusil Grunt básnit.
„Jak to myslíš?“ zeptal se Grunt.
„Nejdřív mě svážeš chapadlama, pak mě táhneš patnáct kilometrů…“
„Deset.“
„No tak deset, to je úplně jedno! Prostě narušíš moji osobní svobodu a zničíš mi život, protože teď jsem už vyvrhel jako ty, a to všechno jenom proto, abys mě táhnul plesnivejma tunelama plnejma červů a osamělých reflektorů a blábolil nesmysly o hvězdách?!“
„Jo.“
„Co jako jo?“
„No, jo, je to tak. Všechno jenom proto, abych tě táhnul plesnivejma tunelama plnejma červů a osamělých reflektorů a blábolil nesmysly o hvězdách.“
„Počkej… to je jako všechno?“
„No. Co bys čekala?“
„Myslela jsem, že to odmítneš. Že mi to třeba vysvětlíš. Jestli jsi jenom neměl komu blábolit o hvězdách…“
„…v plesnivejch tunelech plnejch červů a osamělých reflektorů…“
„Co kdybys to bral trochu vážně? Chci říct, že jestli jsi neměl komu blábolit nesmysly o hvězdách…“
„v…“ začal Grunt, ale pak si všimnul výrazu Gruntiny obrazovky a rozhodl se v zájmu zachování tvaru nepokračovat. Nutno říct, že hrany Gruntiných chapadel byly opravdu dokonale nabroušeny.
„Proč sis třeba nepořídil medvídka?“ dokončila myšlenku Grunt.
„Medvídka?“ divil se Grunt, „na co?“

[6] Ačkoliv lesk na dokonale opracovaných a vybroušených hranách Gruntiných chapadel zcela jistě probouzel v Gruntovi některé velmi neodbytné procesy, v tomto případě bylo slovo nabroušená opravdu myšleno ve významu nepříliš příznivého psychického stavu.

„No abys mu moh vykládat nesmysly o hvězdách.“
„Medvídkovi?“
„Jo.“
„No, já nevím. To mě nenapadlo. Myslím, že ve městě prostě žádnej nebyl. Vidělas někdy stroj s mončičákem?“
„Tak červa. Těch je všude dost.“
„Moc malej, jak bych ho chytal? Vždyť bych ho rozmáčk.“
„Tak cihlu.“
Grunt se rozhodl zaplašit proces představy, v níž vykládá své cihle sladké nesmysly o hvězdách.
„No řekni, chtělo by se ti s sebou všude tahat cihlu?“
„Aha,“ shrnula to vítězoslavně Grunt, „takže jsi mě vlastně takhle nechutně ulovil jenom proto, že jsem větší než červ, že mě s sebou nemusíš táhnout, když ovšem pomineme prvních patnáct kilometrů,“ při tom dodatku vyslala Gruntovi opravdu škaredé znaky na své obrazovce, takže se ani nezmohl na slovo „deset“, „a protože nikde kolem nebyl žádnej medvídek.“
Teprve teď Gruntovi došlo, jak byl naivní, když Grunt odpovídal. Bude si muset na tyhle intriky dávat pozor.
„No ne, tak určitě máš i něco navíc…“
„Ale ne, vážně? Něco, co nemá cihla nebo červ?“
„Jistě.“
„A co například?“
„No, tak třeba vlastní myšlení… a city.“
„Jak víš, že nemá cihla city?“
„Tak to nevím. Ale vím, že je nevyjádří.“
„Takže ti jde o to, že s tebou můžu mluvit? Potřebuješ, abych reagovala na tvoje bláboly v plesnivých tunelech?“
To Grunta zarazilo. To že chce?
„No jistě.“
„Fajn. Jsou to bláboly. Kvůli tomu jsi mě chtěl?“
„No, nejenom. Taky jde o sounáležitost. O osobní kontakt. O duševní… a taky tělesný.“
„O tělesný kontakt? Proč?“
„Protože je to příjemný.“
Grunt z boku vší silou narazila do Grunta. „Třeba takhle?“
„No, to ani ne. Tohle je čirá agrese. Já to myslel spíš nějak víc sofistikovaně.“
„Co je sofistikovaně?“
„Slyšela jsi někdy o sexu?“
„To je nějaká porucha, ne?“
„Něco, jako když se ti přepálí pojistky, jo. Jenže celým tělem. Je to hrozně příjemný.“
„Když je celý tělo pojistka, co se přepálí?“
„Jasně.“
„To mi nepřipadá jako nic moc příjemnýho.“
„Protožes to nezkusila.“
„A ty pojistky se ti jako fakt přepálí? To bych asi nerada.“
„To asi ne. To by byla blbost. Slyšel jsem o tom, že lidi obvykle maj víc styků za život, než jenom jeden.“
„Lidi?“

„Jo.“
„No, a jak se to dělá?“
Grunt byl náhle velmi nejistý. „No, ono totiž… oni to asi právě dělaj jenom lidi.“
„A jak to teda dělaj ti lidi?“
„Já myslím, že se nějak dotýkaj. A mazlej… a pak snad něco někam zasunujou.“
„Jako třeba chapadlo do levitačního zařízení?“
„Asi.“
„To je blbost.“
„Tak to pojď zkusit.“
„Strkat chapadlo do levitačního zařízení?“
„Jo.“
„Ne, děkuji. A dělej, nebo nás chytnou.“
„Kdo?“ zeptal se Grunt a pak opět propadl depresím.

„Tak už konečně vstávej!“ řekla, jako obvykle naštvaná, Grunt, „máme před sebou dlouhou cestu.“
„Nemůžu, medituju,“ odvětil Grunt.
„Cože děláš?“
„Medituju. To jako že soustředíš všechny běžící procesy do jednoho bodu. Úžasně ti to pročistí strojovnu.“
„To nechápu. Jak jako soustředíš všechny běžící procesy?“
„No, tak třeba teď si představuju, že jsem bodlák.“
„No to si děláš srandu!“ rozkřičela se Grunt, „já se tady div nepřetrhnu, abychom se zalíbili Autorovi, abych nám zachránila život a dala tomuhle idiotskýmu příběhu aspoň trochu smysl, a ty si tady hraješ na bodlák!“
„Podívej se, miláčku…“
„Neříkej mi miláčku, když na tebe křičím!“
„…víš, proč si tady hraju na bodlák?“
„Ne, to teda netuším.“
„Víš, je to meditace na odstranění agrese. Víš, proč potřebuju odstranit agresi, miláčku,“
„Neříkej mi…“
„Protože jí mám v sobě opravdu hodně. A víš, proč jí mám opravdu hodně, miláčku?“
„Proč?“
„Protože už mi, mírně řečeno, lezeš na nervy. Víš, co bych musel udělat, kdybych si nehrál na bodlák?“
„Co?“
„Musel bych ti urazit strojovnu, miláčku.“
Chvíli bylo ticho. Poté se Grunt ozvala, jako by se nic nestalo: „Uvědomuješ si, že tenhle příběh shazuješ ještě níž, než byl? Co asi řeknou čtenáři na stroj, kterej nejenom, že je nadrženej, ale ještě si hraje na bodlák?“
„Víš miláčku, tohle je věc Autora. Kdybys mu přestala líbat zadnici a podívala se na věc realisticky, došlo by ti, že stejně nakonec umřeš. Tím, že se z jeho braku pokoušíš udělat světové dílo, se mu určitě nezavděčíš natolik, aby tě nechal přežít. No, možná když se budeš snažit, třeba bys po konečném vítězství lidí mohla přežívat někde v kleci. Nebo bys mohla obcházet v kruhu na náměstí a nechat na sobě vozit děti.“